

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pelhřimově se sídlem Třída Legií 876, Pelhřimov, rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Jiříkovou v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Anna Bechyňáková**, narozená 04.08.1984
bytem Náchodská 2966/14, 193 00 Praha 20 - Horní Počernice
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Purkytem
sídlem nám. 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

proti

žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČ: 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Kroftou
sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, 118 01 Praha 1 - Malá Strana

o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků

takto:

I. Nahrazuje se projev vůle žalovaného uzavřít s žalobkyní tuto bezúplatnou smlouvu o převodu pozemků ve vlastnictví státu podle ust. §11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“):

Žalovaný, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00 jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“):

- pozemek parc. č. 107/4, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Sudkův Důl, obec Obrataň, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov;
- pozemek parc. č. 107/5, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Sudkův Důl, obec Obrataň, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov;
- pozemek parc. č. 157, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Sudkův Důl, obec Obrataň, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov;

- pozemek parc. č. 156, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Sudkův Důl, obec Obrataň, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov;
- pozemek parc. č. 1412, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Myslotín, obec Pelhřimov, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov;
- pozemek parc. č. 2874/6, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Pelhřimov, obec Pelhřimov, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov.

- II. Žalobkyni Mgr. Anně Bechyňákové, rodné číslo 845804/0052, bytem Náchodská 2966/14, 193 00 Praha 20, Horní Počernice, jako nabyvatelce vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě plynoucí z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č.j. PÚ450/91/5 ze dne 28.5.1999; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č.j. PÚ450/91/8 ze dne 2.10.2000; a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – KPÚ pro hl.m. Prahu č.j. PÚ450/91/12 ze dne 25.3.2015.
- III. K uspokojení nároku nabyvatelky dle článku II této smlouvy převádí převodce do vlastnictví nabyvatelky pozemky uvedené v článku I této smlouvy, včetně součástí, a nabyvatelka je přijímá do svého výlučného vlastnictví.
- IV. Návrh na nahrazení vůle žalovaného uzavřít s žalobkyní tuto bezúplatnou smlouvu o převodu pozemků ve vlastnictví státu podle ust. §11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“):

Žalovaný, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00 jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“):

- pozemek parc. č. 894/120 zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Pacov, obec Pacov, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov;
- pozemek parc. č. 2140/29, zapsaný na LV č. 10002 pro k.ú. Pacov, obec Pacov, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov;
- část pozemku parc. č. 2318/1, zapsaná na LV č. 10002, v k.ú. Pacov, obec Pacov, v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrální pracoviště Pelhřimov, o výměře 6.580 m².

- V. Žalobkyni Mgr. Anně Bechyňákové, rodné číslo 845804/0052, bytem Náchodská 2966/14, 193 00 Praha 20, Horní Počernice, jako nabyvatelce vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě plynoucí z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č.j. PÚ450/91/5 ze dne 28.5.1999; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č.j. PÚ450/91/8 ze dne 2.10.2000; a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – KPÚ pro hl.m. Prahu č.j. PÚ450/91/12 ze dne 25.3.2015.
- VI. K uspokojení nároku nabyvatelky dle článku V této smlouvy převádí převodce do vlastnictví nabyvatelky pozemky uvedené v článku IV této smlouvy, včetně součástí, a nabyvatelka je přijímá do svého výlučného vlastnictví,

se zamítá.

- VII. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se ve svém návrhu ze dne 23.9.2020 domáhala nahrazení projevu vůle uzavřít smlouvu o převodu pozemků, a to pozemků parc.č. 65/2 v k.ú. Křeč a parc. č. 894/120 v k.ú. Pacov. Žalobkyně je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 zákona č. 229/91 Sb., když jí byl na základě smlouvy o darování restitučních nároků podle zákona o půdě na osobu blízkou ze dne 24.10.2019 darován restituční nárok oprávněné osoby, paní Evy Warausové, která svůj nárok v zákonem stanovených lhůtách řádně uplatnila u Magistrátu hlavního města Prahy. Jako oprávněné osobě jí podle ust. § 4 zákona o půdě náleží podle ust. § 11 a § 11a zákona o půdě náhrada. Žalobkyně je držitelkou restitučního nároku týkajícího se v minulosti odňatých pozemků, které nebyly vydány, a to dle rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č.j. PÚ 450/91/5 ze dne 28.5.1999, kterým bylo rozhodnuto, že Eva Warausová není vlastníkem ideální poloviny pozemků parc.č. PK 180/2, parc.č. PK 525, parc.č. PK 527, parc.č. PK 528, parc.č. PK 529, parc.č. PK 541, parc.č. PK 625, část parc.č. PK 573, vše v k.ú. Chvaly a dále rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu č.j. PÚ 450/91/8 ze dne 2.10.2000, kterým bylo rozhodnuto, že Eva Warausová není vlastníkem ideální poloviny parc.č. PK 216, část parc.č. PK 220, část parc.č. PK 315/1, parc.č. PK 318/1, část parc.č. PK 318/2, vše v k.ú. Chvaly a dále rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – KPÚ pro hl.m. Prahu, č.j. PÚ 450/91/12 ze dne 25.3.2015, kterým bylo rozhodnuto, že paní Eva Warausová není vlastníkem pozemků parc.č. PK 291/89, parc.č. PK 291/103, parc.č. PK 291/109, parc. č. PK 291/111 a parc.č. PK 293/13, vše v k.ú. Horní Počernice. Restituční nárok vyčíslil žalovaný na částku 242 041,70 Kč. Náhrada za nevydané pozemky byla vyčíslena v průměrné výši 2,95 Kč/m². S takto vyčíslenou výší žalobkyně nesouhlasí a nezbylo nic jiného, než revize ocenění svého restitučního nároku. Žalovaný jakožto státní orgán disponoval a disponuje značným aparátem a prostředky ke zjištění skutečné výše restitučního nároku žalobkyně a k určení povahy odňatých pozemků ke dni jejich přechodu na stát, nikterak se na vyhledání podkladů nepodílel a svévolně tak přenesl svou zákonnou povinnost a břemeno spravedlivého vypořádání restitučního nároku na žalobkyni. Již tyto skutečnosti považuje žalobkyně za jednoznačný projev svévole žalovaného při vyřizování restitučních nároků. Žalobkyně si tedy nechala přecenit restituční nároky, přičemž je přesvědčena, že pouhé doložení územně plánovací dokumentace platné ke dni přechodu vlastnického práva k odňatým pozemkům na stát dostatečně potvrzuje jí učiněné závěry pochybení žalovaného a plně opodstatňuje požadavek na přecenení restitučního nároku, který byl znaleckým posudkem doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. přecenen na částku 4 405 919 Kč. Dárkyně restitučního nároku uplatnila ve lhůtách stanovených zákonem o půdě, tedy do 31.1.1993 u Pozemkového úřadu Praha svůj restituční nárok a ačkoliv byl tento nárok uplatněn již před více jak čtvrt stoletím, není do dnešního dne plně uspokojen. Již z dlouhodobého prodlení s řešením restituční otázky, kdy o celém nároku bylo rozhodnuto až v roce 2015, lze učinit závěr o liknavém přístupu žalovaného. Dlouhodobé prodlení žalovaného s vypořádáním restitučního nároku je též patrné přímo ze sdělení žalovaného ze dne 13.11.2014, dle kterého průměrná délka období od uplatnění restitučního nároku oprávněnou osobu dle zákona o půdě do úplného vypořádání nároku činí 10,01 let. Od uplatnění restitučního nároku žalobkyně uplynulo ke dni podání návrhu již téměř 30 let. Argumentace žalovaného ohledně případných absencí a povinností oprávněných osob v počtu účastní v tzv. veřejných nabídkách, je z dnešního časového pohledu a judikatury zcela lichá, nemající oporu ve vyvinění se žalovaného ze svého nekonání a s tím spojené odpovědnosti. Soudy různých stupňů se již dostatečně vyjádřily k otázce, kdy tyto veřejné nabídky nesplňují své zákonné vlastnosti kvantity a kvality, včetně toho, že žalovaný upřednostňoval tzv. úplatné veřejné nabídky a prezentoval je jako nabídky pro oprávněné osoby. Žalovaný musí přijmout plnou zodpovědnost za svoji nečinnost, když i vyhlášené veřejné nabídky žalovaného nemají takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby byla náhrada poskytnuta v co možná nejkratší době a co nejširšímu okruhu oprávněných osob, jak předpokládá zákon o půdě. Tato skutečnost

vyplývá i z obsahu a počtu veřejných nabídek, kdy např. za celý rok 2013 byla zveřejněna pouze jedna veřejná nabídka, v letech 2014 – 2017 se pak jednalo o čtyři veřejné nabídky, v letech 2018 a 2019 žalovaný vypsal pouze tři nabídky. Dárkyně se potom účastnila v průběhu doby veřejných nabídek a jejich prostřednictvím se pokusila získat alespoň nějakou restituční náhradu, což se nestalo. Žalobkyni tedy nezbývá jiná možnost, než se vypořádání svého nároku domáhat v rámci soudního řízení. Žalobkyně jako právní nástupce Pozemkového fondu ČR a tedy osoba povinná musí upřednostňovat v první řadě nároky oprávněných osob a přednostně jim nabízet náhradní pozemky. Nároky vzniklé podle zákona o půdě mají prioritu, což je opakovaně judikováno.

Ve své replice ze dne 29.3.2021 potom žalobkyně mimo jiné uvedla, že je aktivně legitimovaná i co se týká restitučního nároku vyplývajícího z rozhodnutí PÚ 450/91/8, když tento nárok je dle tvrzení žalované vyčerpán, když toto tvrzení je nutno považovat za zcela zavádějící, když sám žalovaný nevede nárok vyplývající z tohoto rozhodnutí v nenulové výši. Žalovaný lpí na nesprávné výši restitučního nároku, načež je žalobkyni znemožněno se účastnit veřejné nabídky náhradních pozemků. Právní předchůdkyně žalobkyně uplatnila svůj nárok již na počátku 90.let minulého století a doposud není tento nárok vypořádán. Od uplatnění tohoto nároku do konečného rozhodnutí o něm uplynulo téměř čtvrt století. Sám žalovaný konstatuje, že první fáze, kdy je rozhodováno o tom, zda jsou oprávněné osoby vlastníky pozemků, na které uplatňuje svůj nárok, je správním řízením. Na takové řízení se však aplikují zákonné lhůty pro vyřízení věci, přičemž nemůže být pochyb o tom, že už jen v této fázi rozhodování o restitučním nároku žalobkyně, byly tyto lhůty zcela tristním způsobem porušeny, resp. překročeny. Nelze souhlasit s tvrzení žalovaného, že restituční nároky byly buď vyčerpány, nebo mají pouze zbytkovou hodnotu, neboť jen z rozhodnutí PÚ 450/91/5 je zřejmé, že je evidována s nárokem ve výši 112 960,85 Kč. Pokud bylo o nároku PÚ 450/91/5 a PÚ 450/91/8 rozhodnuto již v letech 1999 a 2000, nejednalo se o rozhodnutí o celé žádosti, když rozhodnutí o celé žádosti nabylo právní moci až dne 7.4.2015. Pokud žalovaný dostatečnost veřejné nabídky odvozuje od malého procenta převedených pozemků z celkového počtu nabídnutých, nemusí se jednat o znak dostatečnosti nabídky, neboť tento údaj lze hodnotit i tak, že oprávněné osoby nemají zájem o takové pozemky, neboť nepředstavují adekvátní náhradu za pozemky nevydané. Žalovaný nabízí pozemky, které jsou nepřístupné z veřejné komunikace či zcela nevhodného tvaru. Stavební charakter odňatých pozemků v bývalém k.ú. Chvaly odvozuje žalobkyně z návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro obec Chvaly, který byl potvrzen Ministerstvem veřejných prací 7.6.1935 a jedná se o relevantní podklady k prokázání stavebního charakteru odňatých pozemků. Pokud žalovaný zpochybňuje platnost těchto regulačních plánů s odkazem na nabytí účinnosti zákona č. 84/1958 Sb. a vyhlášky č. 144/1959 U.I., je třeba podotknout, že z těchto předpisů není nijak patrné, že by dosavadní regulační plány vyhotovené dle dosavadních právních předpisů pozbyly platnosti. I znalecký posudek Ing. Zdeňka Bureše, který byl objednan ze strany žalovaného, je vypracován mj. na základě regulačního a zastavovacího plánu a jeho výřez uvedený v příloze daného posudku odpovídá podkladu, na jehož základě je vypracován znalecký posudek doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. Dále se žalobkyně podrobně vyjadřuje k jednotlivým rozhodnutím PÚ a pozemkům jimi nevydaným, znalecký posudek potom žalobkyně považuje za posudek, který věrohodně zachycuje stav odňatých pozemků v rozhodném období, jejich přechodu na státu a k tomuto stavu jsou pozemky i náležitě oceněny. Po urgenci žalovaný nakonec přecenil část restitučního nároku vyplývajícího z rozhodnutí PÚ 450/91/5. Nesouhlasí potom s tvrzením žalovaného, že pozemek je nevhodný k převodu z důvodu užívání třetí osobou na základě pachtovní smlouvy a s ohledem na skutečnost, že pozemek v daném případě č. 894/120 v k.ú. Pacov, je dle příslušného územního plánu zařazen do plochy bydlení. Pokud jde o tvrzení ohledně existence pachtovního vztahu k pozemku, tak tato skutečnost nemůže mít za následek nevhodnost takového pozemku k převodu, jak tvrdí žalovaný, neboť sám nabízí takového pozemky, tedy propachtované pozemky v rámci své veřejné nabídky. I platná právní úprava

počítá se změnou vlastnictví k pronajaté věci, kdy změnou vlastnictví k pronajaté věci přechází práva a povinnosti na nového vlastníka, přičemž daný pachtovní vztah i nadále trvá. Pozemek je tedy i na základě předložené pachtovní smlouvy nadále zemědělsky obhospodařován. Poukazují-li žalovaní na to, že pozemek je územním plánem určen k zastavění stavbou pro bydlení, pak taková skutečnost není podřaditelná pod ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. upravující výluky převoditelnosti, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na zemědělské pozemky, na nichž je plánována stavba veřejně prospěšná či stavba dopravní infrastruktury nebo jsou takovou stavbou již zastavěny. Pokud žalovaní odkazují na nálezy Ústavního soudu ze dne 5.1.2021, sp.zn. III. ÚS 3804/19 tak, že ze všech dalších rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, potažmo Nejvyššího správního soudu vyplývá, že poukazovaný nálezy zcela vybočují z dosavadní ustálené rozhodovací praxe. I z aktuálních nálezů Ústavního soudu ČR jednoznačně vyplývá, že je nutné při výkladu zákonných ustanovení v restitučních sporech vždy řádně zohlednit smysl a účel restitučních předpisů, jímž je napravení krivd minulých.

Svým podáním ze dne 29.4.2021 vzala žalobkyně zpět žalobní návrh částečně a to ohledně pozemku parc.č. 65/2 v k.ú. Křeč, přičemž na druhé straně rozšířila svou žalobu a žádá vydat další pozemky a to pozemek parc.č. 107/4, parc.č. 107/5, parc.č. 157, parc.č. 156, všechny v k.ú. Sudkův Důl, dále parc. č. 2140/29 a parc.č. 2318/1 v k.ú. Pacov, parc.č. 1412 v k.ú. Myslotín a parc.č. 2874/6 v k.ú. Pelhřimov.

Ve svém podání ze dne 28.7.2021 se potom žalobkyně vyjadřuje k převoditelnosti náhradních pozemků, když co se týká pozemku č. 107/4, 107/5, 156, 157, vše v k.ú. Sudkův Důl a parc. č. 2874/6 v k.ú. Pelhřimov, u těchto pozemků žalovaní spatřuje nevhodnost k vydání s ohledem na potřebnost pozemků pro realizaci pozemkových úprav a uzavřené nájemní smlouvy. Podle ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 Sb. však nelze převádět pouze pozemky z vlastnictví státu, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav, což v těchto pozemcích není. Zahájení pozemkových úprav není ani evidováno v systému eagri.cz, ve kterém dle běžné praxe bývají evidovány plánované pozemkové úpravy s daty zahájení na několik let dopředu. Skutečnost nájemního vztahu potom není překážka převodu, neboť většina pozemků, které žalovaní nabízí ve veřejných nabídkách je zatížena nájemní či pachtovní smlouvou. Nelze potom souhlasit ani, že nelze převést pozemek č. 2140/29 v k.ú. Pacov, když nepřevoditelnost spatřuje žalovaní v uzavření nájemní smlouvy, zatížení pozemku věcným břemenem, zařazení pozemku územním plánem do plochy VL. Co se týká realizace pozemkových úprav, odkazuje na předchozí vyjádření. Co se týká věcného břemene, toto má dle sdělení žalovaného teprve vzniknout, tudíž není ani zapsané v katastru nemovitostí. Věcné břemeno kabelového vedení nepředstavuje zákonnou překážku převoditelnosti náhradního pozemku. Věcné břemeno sice tíží pozemek, nicméně změna vlastníka předmětného pozemku neovlivní existenci věcného břemene. Také nelze souhlasit s nemožností vydat pozemek, pokud je zařazen do plochy VL – výroba a skladování, když dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, čj. 28 Cdo 887/2019, nejde-li o pozemek určený územním plánem nebo regulačním plánem nebo rozhodnutím o umístění stavby, zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěný, není z převodu na oprávněné osoby vyloučen, přičemž jeho plánované funkční využití vymezené v územním plánu vedlejšího účastníka jeho převodu na žalobce nebrání. Nelze potom ani souhlasit s námitkami ohledně nepřevoditelnosti pozemku č. 2318/1 v k.ú. Pacov, když je namítána nepřevoditelnost z důvodu zařazení do plochy VL – výroba a skladování, VPS – obvodu města Pacov, možno podání žádosti obce o bezúplatný převod, uzavřenou nájemní smlouvou a již dříve zahájené soudní řízení. Žádost o bezúplatný převod náhradního pozemku zatím nebyla obcí Pacov podána a úvahy o vztahu převoditelnosti jsou tedy předčasné. I kdyby obec Pacov podala žádost o bezúplatný převod pozemku, taková žádost by nebránila jeho převoditelnosti, neboť obec Pacov žádala o bezúplatný převod pozemků

s ohledem na stavbu VPS, která může být oddělena geometrickým plánem. Zbylou část pozemku tak obec Pacov již pro realizaci nepotřebuje a tudíž může být tato část vydána žalobkyni. Ve vztahu k VPS – obchvatu města Pacov si je vědoma příslušné VPS, která vylučuje převod náhradního pozemku nebo jeho části na základě ust. § 6 odst. 1 písm. b) ZoSPÚ, z tohoto důvodu žalobkyně požaduje pouze část pozemku, do které nebude příslušná VPS zasahovat. Ohledně dělení příslušného pozemku za pomoci geometrického plánu odkazuje na nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 3804/19 a na další rozhodnutí, ze kterých vyplývá, že pokud soud, jenž rozhoduje o vlastnickém právu k pozemku, který se neshoduje s parcelami vymezenými v operátech katastru nemovitostí, odkáže v rozsudku na geometrický plán, který předmětný pozemek polohově vymezuje. Odlišný přístup oprávněným osobám dle zákona o půdě by bylo nutné shledat jako diskriminační, neboť v právním státě lze vyhovět a vydat pozemek dělený geometrickým plánem a to i bez souhlasu stavebního úřadu s dělením pozemků. Co se týká pozemku parc.č. 1412 v k.ú. Myslotín, tento pozemek byl opakovaně zařazen do veřejné nabídky s tím, že o pozemek neměla žádná oprávněná osoba zájem.

Ve svém vyjádření ze dne 3.9.2021 potom žalobkyně se vyjadřuje ještě k pozemku č. 2140/29 v k.ú. Pacov, když předpokládaný rozsah věcného břemene činí maximálně 5m² s tím, že kabelové vedení není zákonodárcem řazeno mezi překážky převoditelnosti náhradních pozemků. I zemědělsky využívané pozemky jsou mnohdy dotčeny právě i elektrickým vedením a jeho ochrannými pásmy a přesto jsou jejich vlastníky, popř. pachtýři dlouhodobě a zcela bez problémů zemědělsky využívány, přičemž jimi nejsou ani nijak omezeni v dispozicích s takovými pozemky. U pozemku parc.č. 2318/1 v k. ú. Pacov zopakovala, že dle sdělení obce ze dne 26.5.2021, část pozemku má být dotčena stavbou dopravní infrastruktury, a tudíž pouze část tohoto náhradního pozemku představuje překážku převoditelnosti. Žádá tedy oddělit pomocí geometrického plánu tuto část. Po obdržení znaleckého posudku ze dne 19.6.2021 Ing. Martiny Dlabajové žalobkyně souhlasí s principem ocenění celého pozemku s tím, že však vzhledem k tomu, že k oddělení části pozemku bude nutno vypracovat posudek nový. Co se týká ocenění pozemků v k.ú. Sudkův Důl souhlasí s oceněním těchto pozemků včetně trvalých porostů. Vrací se dále k rozhodnutí PÚ 450/91/8, ve kterém bylo rozhodnuto, že p. Eva Warausová se nestala podílem 1/2 pozemku v k.p. Chvaly, přičemž zbylá polovina připadla na Annu Novákovou. Eva Warausová restituční nárok postoupila dne 2.11.2005 na Ing. Miroslava Vydru, avšak dne 9.5.2006 zdědila po Anně Novákové, tedy druhé oprávněné osobě, její restituční nárok. V případě rozhodnutí PÚ 450/91/8 pak bylo náhradními pozemky převedenými p. Evě Warausové ve veřejných nabídkách postupně plněno 81 230 Kč, 50 231,50 Kč, 41 841,25 Kč a 23 818,75 Kč, zbyla tedy dle samotného žalovaného částka 0,05 Kč. Vzhledem k špatnému ocenění tohoto restitučního nároku pak považuje za irelevantní, v jaké výši je nárok vyplývající z tohoto rozhodnutí v současné chvíli evidován, neboť dle předkládaných dokladů je mnohonásobně vyšší. Správné stanovení výše nároků oprávněné osoby je potom povinností státu a nesprávné vyčíslené nároky je chybou státu znemožňující řádné uplatnění a vymožení restitučního nároku. Pokud žalovaná reagovala na požadavek o přecenění brzy, stalo se tak již pod tlakem zahájeného soudního řízení. Právě díky její aktivitě žalovaný přecenil restituční nárok z částky ve výši 4 960,40 Kč na 114 023,90 Kč, tj. na částku několika násobně vyšší. Odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, čj. 15 Co 133/2021-738, kde bylo konstatováno, že není přijatelné, aby po tak dlouhé době, která uplynula od uplatnění nároku, byla oprávněná osoba odkazována na veřejné nabídky v situaci, kdy řádnému uspokojení nároku bránilo jeho výrazné podhodnocení. Pokud pak jde o namítanou pasivitu žalobkyně při účasti ve veřejných nabídkách, postačí uvést, že za situace, kdy oprávněná osoba nesouhlasí s oceněním nároku, lze na ní sotva právem požadovat, aby se účastnila veřejných nabídek, jejichž okruh je v důsledku nízké hodnoty nároku výrazně omezen. Je tedy nepodstatné kolika veřejných nabídek se žalobkyně účastnila, neboť její řádná účast ani nemohla být ve veřejných nabídkách zajištěna s ohledem na nesprávné ocenění

nároku. Nelze potom souhlasit s odkázáním na znalecký posudek Ing. Matýska, který byl objednan Evou Warausovou, neboť správné ocenění restitučního nároku bylo povinností žalované a nikoliv žalobkyně. Z obsahu potom vyplynulo, že výměra a druh oceňovaných pozemků byly převzaty bez dalšího z rozhodnutí PÚ 450/91/8 a znalec se ani nesnažil nahlédnout do archivních záznamů příslušných úřadů a obstarat si relevantní podklady.

Žalovaná navrhlá zamítnutí návrhu, když restituentům vzniká nárok ve výjimečných případech a to za splnění specifických podmínek. Žalovaná namítá nedostatek aktivní legitimace žalobkyně ve vztahu k restitučnímu nároku PÚ 450/91/8, který byl již zcela uspokojen. Nerozporuje potom existenci restitučních nároků z rozhodnutí PÚ 450/91/5 a PÚ 450/91/12, ale výši uplatněných nároků v žalobě neuznává. Mezi podmínky pro vydání patří prokázání liknavosti, svévole, libovůle a diskriminačního postupu, což však v souzeném případě prokázáno není. Ze strany žalované se musí jednat o bezdůvodný a protizákonný způsob oddalování možnosti uspokojení restitučních nároků konkrétního restituenta a v konkrétním případě. Historická liknavost a svévole žalované již nepřetrvává. V mezidobí byly nastoleny nové principy při uspokojování restitučních nároků. Žalobkyně je bez ohledu na postavení a zákonné povinnosti žalované povinna prokazovat i tvrzenou liknavost a svévoli, což se však nestalo. Liknavost nelze odvozovat ze samotné délky, po níž zůstal nárok žalobkyně nevypořádan. V současné době zůstává nevypořádaná pouze zcela zanedbatelná část restitučních nároků, která ke konci roku 2016 činila méně než 6%. Nelze potom směšovat jednotlivé fáze restitučního procesu, když první fázi tvoří řízení je správním řízením, když až v případě, že odňatý pozemek vydat nelze, mění se restituční nárok na nárok na vydání náhradního pozemku, příp. peněžitého nároku a vypořádání tohoto nároku probíhá ve druhé fázi. Posuzování liknavosti a svévole se vztahuje pouze k době po právní moci rozhodnutí o restitučním nároku oprávněné osoby. Z celkového počtu oprávněných osob pouze přibližně 1,3 promile vyvolává soudní spory a je tedy na místě závěr, že statisticky je ve vypořádávání restitučních nároků žalovaná více než úspěšná. Podstatná část restitučního nároku byla právní předchůdkyni žalobkyně p. Warausovou úspěšně uspokojena právě formou veřejných nabídek. Veřejné nabídky jsou tedy dostatečné po kvantitativní stránce i po kvalitativní stránce. Jakákoli oprávněná osoba, která se do nabídky přihlásí a nabídne za pozemek jen o málo vyšší částku oproti nabídkové ceně, má vysokou naději na úspěch a převod pozemku. Žalovaná eviduje restituční nárok žalobkyně v souhrnné výši 114 023,90 Kč. Je nutno odmítnout postup žalobkyně ohledně přecenění nevýdáváných pozemků, když k přechodu pozemků na stát došlo u části pozemků výměrem Okresního národního výboru Praha ze dne 5.10.1950, u zbývajících částí pozemků na základě bezúplatné nabídky československému státu ze dne 13.5.1963. Návrh regulačního plánu, na který žalovaná odkazuje, byl přijat za období První republiky, avšak v důsledku zásadních historických událostí, došlo k přerušování kontinuity mezi původními záměry a faktickým využitím řešeného území. Nelze tedy považovat původní historicky zamýšlené využití pozemků za aktuální. Co se týká pozemku PK 180/2, nelze v této části pozemek ocenit pozemek jako stavební, když se jedná o plochu nezastavitelnou a po dobu více než 20 let po přechodu na stát plochu neurbanizovanou a fakticky užívanou jako zemědělská půda. Ohledně pozemku PK 525, tento byl v celém rozsahu plochy vydán původní oprávněné. Nelze ani přeceňovat pozemek PK 527, když se nejedná o pozemek v celé ploše řešený jako pozemek stavební. Jako stavební lze považovat výlučně část pozemku o výměře 1499m², která se nacházela v ploše určené pro stavbu rodinných domů a zahrad, tato část však již byla k žádosti žalobkyně přeceněna. I u pozemku PK 541 se jedná o plochu nezastavitelnou, neurbanizovanou a po dobu více než 20 let po přechodu na stát nebyl pozemek zastavěn stavbou ani za tímto účelem odňat. Stejná argumentace platí u pozemku PK 528 a PK 529. Co se týká pozemku PK 625 a PK 573, není sporu o zemědělském charakteru pozemků, žalovaná však rozporuje způsob ocenění provedeného znalcem doc. Ing. Ryskou, neboť tento vychází z chybně stanovené hodnoty pozemku. Žalobkyně tedy neprokázala, že by jednotlivé pozemky byly pozemky stavební, ani

nepředložila jinou relevantní dokumentaci, jež by dokládala stavební charakter pozemků v době přechodu na stát. Také pozemky PK 291/89, PK 291/103 a PK 291/109 nebyly dle historické ortofoto mapy zastavěny žádnou stavbou ani komunikací. Pozemky PK 291/111 a PK 291/13 nelze aprobovat na základě návrhu regulačního plánu a domoci se přecenění citovaných pozemků, když tyto byly řešeny jako pozemky nezastavitelné. Co se týká pozemku dle PÚ 450/91/8 není žalobkyně aktivně legitimovaná, když přímý restituční nárok nabyla Eva Warausová a nárok postoupila na Ing. Miroslava Vydru. Následně zděděný restituční nárok potom Eva Warausová uspokojila ve veřejných nabídkách. Pokud žalobkyně oceňovala posudky doc. Ing. Jaromírem Ryskou, nelze s tímto oceněním souhlasit, neboť vědomě vycházel při zjištění charakteru pozemků z územně plánovací dokumentace. Návrhu regulačního plánu, jehož platnost po roce 1939 není možné doložit. Znalec zařadil mezi podklady pro vyhotovení znaleckého posudku ortofoto mapy, avšak tyto již nepřikládá jako přílohy znaleckého posudku. Vycházel potom výlučně z jednotkové ceny, aniž by řádně zohlednil faktické umístění pozemků. Užil i chybné metodiky při ocenění nestavebních pozemků, když vycházel nikoliv z hodnoty pozemků dle příslušné BPEJ, nýbrž vycházel z průměrné ceny orné půdy. Na základě žádosti žalobkyně bylo provedeno přecenění části restitučního nároku z rozhodnutí PÚ 450/91/5 a to části pozemku PK 527, čímž byl učiněn vstřícný krok. Žalobkyně, resp. právní předchůdkyně, po dlouhá léta akceptovaly ocenění a nesouhlas s oceněním byl vznesen až poté, co byla převážná část restitučního nároku uspokojena a to dne 26.6.2020. Je nezbytné odmítnout tvrzení žalobkyně, že žalovaná jednala liknavě či svévolně při ocenění a vypořádání restitučního nároku s tím, že prodlení s vypořádáním restitučního nároku žalobkyně je dáno nikoliv přístupem žalované, nýbrž pasivitou žalobkyně. Vyžádaný pozemek par.č. 894/120 v k.ú. Pacov byl oceněn částkou 161 395,50 Kč, není však vhodný k převodu, neboť je užíván třetí osobou – společností Selektu Pacov, a.s. a nadto je zařazen platným územním plánem částečně do plochy bydlení, částečně do plochy veřejného prostranství a rovněž i do plochy občanské vybavenosti. Nahrazení projevu vůle k převodu by se tak zcela rozcházel s účelem odškodňování oprávněných osob, jímž má být dosaženo zlepšení péče o zemědělskou a lesní půdu obnovením původních vlastnických vztahů k půdě.

Ve svém vyjádření ze dne 12.7.2021, tedy poté co došlo k rozšíření žalobního petitu o další pozemky, žalovaná uvádí, že co se týká pozemku parc. č. 107/4 v k.ú. Sudkův Důl, tento pozemek není vhodný k převodu, neboť je potřebný pro realizaci pozemkových úprav, byť tato skutečnost není zapsána v katastru nemovitostí. Je potom dlouhodobě užíván třetí osobou na základě nájemní smlouvy. Pozemek byl oceněn na 1 757 Kč. I pozemek parc.č. 107/5 v k.ú. Sudkův Důl není vhodný k převodu, neboť je potřebný pro realizaci pozemkových úprav a je využíván třetí osobou, přičemž byl oceněn na částku 5 061,27 Kč. Totéž týká pozemku parc.č. 156 v k.ú. Sudkův Důl, jenž je oceněn na částku 482,40 Kč a pro realizaci pozemkových úprav a dlouhodobě užíván je i pozemek parc.č. 157 v k.ú. Sudkův Důl s oceněním 2 777,25 Kč. Pozemek parc.č. 2140/29 v k.ú. Pacov byl oceněn částkou 240 365,60 Kč, přičemž ale není vhodný k převodu, neboť je potřebný pro realizaci pozemkových úprav, je dlouhodobě užíván třetí osobou společností Selektu. Tento pozemek je nadto zařazen platným územním plánem do plochy VL – výroba a skladování, lehký průmysl. Vydání by se tak zcela rozcházel s účelem odškodňování oprávněných osob specifikovaným v preambuli zákona o půdě. Pozemek parc.č. 2318/1 v k.ú. Pacov byl sice oceněn částkou 323 303,58 Kč, avšak jako celek, přičemž je vyloučen z převodu ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b), neboť je z části určen k zastavení stavbou dopravní infrastruktury a to obchvatu Města Pacov, jenž je navíc definován jako veřejně prospěšná stavba. I pozemek parc.č. 2874/6 v k.ú. Pelhřimov není vhodný k převodu, neboť je potřebný pro realizaci pozemkových úprav a je dlouhodobě užíván třetí osobou na základě nájemní smlouvy. Oceněn byl na 48 708,05 Kč. Pozemek parc.č. 1412 v k.ú. Myslotín byl zařazen opakovaně do veřejné nabídky a měla-li žalobkyně o něj skutečný zájem, mohla o tento pozemek

usilovat předvídaným způsobem. Pozemek byl oceněn na 6 011,50 Kč. Žalovaná se nemůže domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku ve vlastnictví státu, vždy je nutné zkoumat, zdali pozemek není zatížen zákonnými překážkami. S ohledem na charakter uvedených pozemků a způsob jejich užívání žalovaná nesouhlasí s vydáním. Skutečnost, že žalovaná v postavení správního orgánu postupovala v souladu s právními předpisy a odmítla žádost žalobkyně ve veřejné nabídce pro nesrovnalost ve výši uplatněného restitučního nároku, resp. pro nedostatečný nárok, není skutečností, jež by měla být kladena k tíži žalované, natož skutečností svědčící o liknavém a svévolném postupu žalované. Nelze shledávat liknavost a svévole v souvislosti s délkou správního řízení a navazujícího řízení o vypořádání nároku, tedy v údajném dlouhodobém prodlení žalované, když žalobkyně jednak předestírá zcela účelově zkreslující tvrzení o délce doby vypořádání restitučního nároku a možnostech zkoumání správnosti ocenění uplatněných nároků, přičemž tvrzení žalobkyně odporují ustálené rozhodovací praxi. Nemůže potom obstát snaha žalobkyně o dovození platnosti návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu od zjevně nesouvztažné dokumentace, jež se týká jiných historických plánů a jiného území. Žalobkyně předkládá toliko důvodové zprávy, nikoliv samotné rozhodnutí. Po nabytí účinnosti zákona č. 84/1958 Sb. tak beze vší pochybnosti pozbyl návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu platnosti i po formální stránce. Návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro k.ú. Chvaly nebyl považován za platný, účinný a aktuální v období po skončení druhé světové války, když tento návrh nebyl příslušnými státními orgány pře-schválen v 50.letech 20. stolení, jako tomu bylo v případech odkazovaných žalobkyní.

Ve svém doplňujícím vyjádření ze dne 3.9.2021 žalovaná setrvala na závěru, že k převoditelnosti náhradních pozemků nemůže souhlasit s názorem, že lze obcházet zatížení náhradních pozemků překážkami pro převod prostřednictvím oddělení zatížených částí pozemků geometrickým plánem. Je sice dán názorový rozpor mez Ústavním soudem a Nejvyšším soudem v otázce přípustnosti dělení pozemků, když dělení pozemku jak zamýšlí žalovaná, odporuje stavebním předpisům, když oddělení nebo zcelování pozemků je možno přistoupit pouze na žádost podanou všemi vlastníky všech dotčených pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí nebo oprávněnou osobou za účelem předkupního práva pro veřejně prospěšné stavby. Reálné rozdělení pozemkové parcely znamená změnu ve využití území. To lze dle stavebně právních předpisů učinit pouze na základě rozhodnutí nebo stanoviska stavebního úřadu. Neudělil-li stavební úřad souhlas s udělením pozemku parcely, jsou vlastníci takové parcely ve své smluvní volnosti omezeni. Opětovně se ve svém podání zabývá údajné liknavosti a svévole, když ze samotné délky správního řízení o nároku žalobců, jakož to oprávněných osob na vydání původních pozemků před příslušným pozemkovým úřadem od roku 2001 a posléze před Státním pozemkovým úřadem vedený do 13.10.2015, kdy bylo vydáno správní rozhodnutí, nelze liknavý postup žalované dovozovat. O nárocích v rozhodnutí PÚ 450/91/5 a PÚ 450/91/8 bylo navíc rozhodnuto v letech 1999-2000, tedy v řádu několika let od uplatnění nároku žalobkyně. Co se týká pozemku parc.č. PK 525, z důkazu založených žalovanou ostatně s důkazy žalovaných žalobkyní vyplývá, že výměry vydaného pozemku se shodují s výměrou původního odňatého pozemku. Není tedy zde žádné zbytkové hodnoty, za níž by náležela žalobkyni náhrada.

Součástí původního návrhu byl i pozemek č. 65/2 v k.ú. Křeč, kdy vedlejším účastníkem byla Obec Křeč. Ohledně tohoto pozemku však bylo pro zpětvzetí řízení usnesením zdejšího soudu ze dne 26.5.2021, čj. 4C 125/2020-646 zastaveno.

Soudu byla předložena celá řada listinných důkazů a to zejména smlouva o darování restitučních nároků ze dne 24.10.2019, kterou Eva Warausová darovala žalobkyni jako své vnučce nárok na převedení jiného pozemku za nevydané pozemky dle rozhodnutí PÚ 450/91/5, 450/91/8 a 450/91/12. Dále bylo soudu předloženo rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 25.3.2015, č. PÚ 450/91/12, dle kterého Eva Warausová není vlastníci pozemku č. 291/89,

291/103, 291/109, 291/111 a 293/13 v k.ú. Horní Počernice, neboť se jedná o pozemky zastavěné před účinností zákona s tím, že oprávněné bude poskytnut jiný pozemek, popř. finanční náhrada. Z rozhodnutí ze dne 2.10.2000 č. PÚ 450/91/8 vyplývá, že Eva Warausová a to k jedné ideální polovině není vlastnice pozemku č. 216 role, č. 220 v k.ú. Chvaly a dále dalších pozemků v tomto rozhodnutí uvedených s tím, že tyto pozemky jsou zastavěné a nelze je vydat a oprávněným osobám přísluší náhrada. Rozhodnutím Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 28.5.1999, zn PÚ 450/91/5 potom Eva Warausová k jedné ideální polovině a stejně jako v předchozím rozhodnutí, kdy druhou spoluvlastnicí byla Anna Nováková, nejsou vlastníky pozemků v tomto rozhodnutí uvedených s tím, že jsou zastavěny komunikacemi a oprávněným osobám bude poskytnut náhradní pozemek, popř. finanční náhrada. Soudu potom byly předkládány nároky oprávněných osob a přehled nároků a plnění oprávněných osob tak, jak byly plněny a jež se týkají Evy Warausové. Dále byly předloženy informace o parcelách, ze kterých vyplývá, že vlastníkem žádaných pozemků je Česká republika. Soudu byla předložena i celá řada soudních rozhodnutí a to od okresních soudů, po Ústavní soud, věstník Nejvyššího kontrolního úřadu. Doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc. ve svém znaleckém posudku č. 2491/24/2020 ze dne 16.6.2020 vyčíslil podíl žalobkyně na odňatých a nevydaných pozemcích na částku 4 405 919 Kč. Součástí posudku jsou přílohy a to podrobné zákresy PK parcel do návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro obec Chvaly, legenda k přehledným a zastavovacím plánům hl.m.Prahy z listopadu 1930, zákres odňatých pozemků do tohoto návrhu, výměr Okresního národního výboru Praha – sever ze dne 5.10.1950, zn. 611-12/9-1950, nabídka bezplatného odevzdání majetku přijatá ČS státem – FOORV Praha – východ ze dne 9.3.1966, dále rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy a státního pozemkového úřadu jak byla výše citována a dědická rozhodnutí o Anně Novákové, zemř.dne 18.11.2000 projednávané pod sp.zn. 13D 1388/2000 a to zejména rozhodnutí o dodatečném projednání, když dcera zemřelé a to Eva Warausová nabyla nově majetek a sice polovinu nároku na náhradu za nevydané pozemky dle rozhodnutí PÚ 450/91/5 a půl nároku za nevydané pozemky dle rozhodnutí PÚ 450/91/8. Dle sdělení Města Pacov je část pozemku č. 894/120 zahrnuta do plochy pro bydlení a část do plochy pro občanskou vybavenost a část do plochy veřejného prostranství. Vzhledem k tomu, že část pozemku, byť dle územního plánu, měla být použita pro stavbu komunikace a jako veřejné prostranství, má město o pozemek zájem. Dle pachtovní smlouvy potom tento pozemek užívá Selektta Pacov, a.s. za úplaty za účelem provozování zemědělské výroby. Stejně tak Selektta užívá část pozemku 2140/29 a pozemek č. 2318/1. Žalobce dále předložil veřejné nabídky pozemků dle zákona č. 229/1991 Sb. ze dne 29.5.2020, z 3.6.2019, z 9.9.2019, z 8.3.2019 a další, ze kterých je patrné, že žalovaný nabízí celou řadu pozemků ve veřejných nabídkách. Znalec Ing. Vladimír Matýsek ve svém znaleckém posudku č. 1221-31/2001 ze dne 21.3.2001 vyčíslil cenu nevydaných pozemků podle rozhodnutí PÚ 450/91/8 v dědickém řízení po Anně Novákové na 394 243 Kč. Vzhledem k tomu, že restituční nárok za nevydané pozemky byl oceněn ze strany SP a to u PÚ 450/91/5 na 43 857,10 Kč, u PÚ 450/91/48 na 197 121,55 Kč a u PÚ 450/91/12 na 1 063,05 Kč, požádal zástupce žalobkyně dne 26.6.2020 o provedení revize a přecenění těchto restitučních nároků, neboť pozemky byly určeny k zastavění a provedené ocenění restitučního nároku je nesprávné. Na základě této žádosti byl vypracován dne 22.10.2020 Ing. Zdeňkem Burešem znalecký posudek č. 1345-183/2020, kterým znalec ocenil pozemky dle PÚ 450/91/5, když za tyto pozemky by měla příslušet náhrada 125 585,80 Kč. Ing. Martina Dlabajová potom ve svých znaleckých posudcích oceňovala pozemky, které žádá žalobkyně k vydání, když dle posudku č. 1939-38/20 je hodnota pozemku č. 894/120 včetně trvalých porostů 162 145,20 Kč. U pozemku č. 894/120 v Pacově byl předložen i územní plán Města Pacov, když se předpokládá, že tento pozemek by mohl být využit pro zástavbu rodinných domů a občanskou vybavenost a veřejné prostranství. Soudu dále byly předloženy důvodové zprávy ze dne 25.11.1953 a 12.12.1952 týkající se návrhu na vyhlášení stavebního obvodu v Praze 8 Libni a Kobylisích a v Praze 8 Střížkov a dále ortofoto

mapy. Dle vyjádření státního pozemkového úřadu ze dne 1.6.2021 vyjma pozemku v Myslotíně, ostatní žádané pozemky jsou potřebné k realizaci případných KoPU a k tvorbě rezervy státní půdy pro pozemkové úpravy. V doplněném sdělení k pozemku č. 2318 v k.ú. Pacov, Město Pacov sděluje, že město pořizuje nový územní plán, který daný pozemek řeší, když plocha je vedena jako veřejně prospěšná stavba BD 7 určena k umístění stavby propojení silnic II/128 a III/1297, když nový územní plán řeší pozemek č. 2318/1 využitím z části jako plochu pro výrobu a skladování, část jako plochu dopravní infrastruktury silniční DS z části jako veřejná prostranství. Dohodou ze dne 26.6.1996 potom byly Evě Warausové jako oprávněné osobě vydány některé pozemky, když dohoda byla Magistrátu hl.m.Prahy schválena. Dne 27.7.2020 potom byla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene pro E.ON distribuce za účelem nového zemního kabelového vedení NN a jeden kus kabelové skříně přes pozemek č. 2140/29 v k.ú. Pacov. Dle sdělení KPU pro kraj Vysočina a z přílohy k SPU 172961/2021/520100/Bendová/1823124 obec Pacov má schválený územní plán ohledně pozemku č. 2140/29 a 2318/1, když tyto pozemky jsou podle ust. § 1 písm. b) zákona vyloučeny, protože jsou určeny územním plánem nebo regulačním plánem nebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou dopravní infrastruktury nebo touto stavbou jsou již zastavené. Dále bylo soudem zjištěno, že totožné žaloby ze stejného nároku týkající se samozřejmě jiných pozemků, byly podány u Obvodního soudu pro Prahu 9, u Obvodního soudu pro Prahu 8, u Okresního soudu Brno – venkov a u Okresního soudu v Olomouci. Pachtovní smlouvou č. 79N16/48 byl Českou republikou propachtován panu Vratislavu Sobkovi pozemek č. 2874/6 v k.ú. Pelhřimov, pachtovní smlouvou č. 22N19/48 byl propachtován Selektě Pacov, a.s. pozemky č. 894/120, 2140/29, 2318/1 v k.ú. Pacov. Pachtovní smlouvou č. 60N19/40 byly propachtovány Adrii Obrataň mimo jiné pozemky č. 107/4 a 156 v k.ú. Sudkův Důl.

Žalovaná navrhl provést místní šetření ohledně pozemku č. 65/2 v k.ú. Křeč, vypracování revizního znaleckého posudku ohledně posudku Ing. Rysky a vyžádání zprávy od Města Pacov ohledně pozemku č. 894/120. Soud zamítl návrh na doplnění dokazování, když doplnění dokazování považuje za nadbytečné, když ohledně pozemku č. 65/2 bylo již pravomocně rozhodnuto, Město Pacov má nepochybně zájem o převod tohoto pozemku, což bylo dvakrát písemně sděleno a co se týká posudku Ing. Rysky, okresní soud při svém rozhodování tak, jak bude dále uvedeno, považuje i provedení revizního posudku za nadbytečné, když má za to, že lze rozhodnout bez revize.

Nárok žalobkyně se opírá o zákon č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, dále jen zákon o půdě. Smyslem tohoto zákona bylo zmírnit následky některých majetkových krivd k nim došlo vůči vlastníkovi zemědělského a lesního majetku v období let 1948 – 1989, dosáhnout zlepšení péče o zemědělskou a lesní půdu obnovením původních vlastnických vztahů k půdě a upravit vlastnické vztahy k půdě v souladu se zájmem hospodářského rozvoje venkova v souladu s požadavky na tvorbu krajiny a životního prostředí. Dle ust. § 4 odst. 1 oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské federativní republiky, jehož půda, budovy a stavby, patří k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25.2.1948 do 1.1.1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. Ust. § 6 odst. 1 zákona o půdě potom ve svých písmenech a) až u) uvádí, jednotlivé důvody, pro které mají být nemovitosti vydávány. Podle ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě pozemky nelze vydat v případě, že a) k pozemku bylo zřízeno právo osobního užívání, s výjimkou případů, kdy bylo toto právo zřízeno za okolností uvedených v § 8, b) na pozemku bylo po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zřízeno veřejné nebo neveřejné pohřebiště, c) pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastaven; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li

se o stavbu movitou, nebo dočasnou, nebo jednoduchou, nebo drobnou a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení, d) na pozemku byla na základě územního rozhodnutí, s výjimkou osad dočasně umístěných, zřízena zahrádková nebo chatová osada nebo se na pozemku nachází zahrádková nebo chatová osada, která byla zřízena před 1. říjnem 1976, e) na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského půdního fondu, bylo na základě územního rozhodnutí zřízeno tělovýchovné nebo sportovní zařízení nebo se na pozemku nachází tělovýchovné nebo sportovní zařízení, které bylo zřízeno před 1. říjnem 1976, f) nelze-li provést identifikaci parcel z důvodu nedokončeného přidělového řízení podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu č. 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb. Podle odst. 2 tohoto ustanovení v případech uvedených v odstavci 1 může být oprávněné osobě na její žádost převeden lesní pozemek přiměřené výměry a kvality, to vše v cenách ke dni 24. června 1991 a za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem. Podle ust. § 11a) odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle ust. § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Podle odst. 2 tohoto ustanovení pozemkový úřad nezahrne do veřejných nabídek pozemek, jehož převodu brání zákonná překážka, nebo pozemek, ke kterému uplatnila třetí osoba právo na převod podle zvláštního předpisu. Podle odst. 13 smlouvu o bezúplatném převodu pozemku nelze uzavřít, jestliže bylo uplatněno právo na jeho převod podle zvláštních právních předpisů. Podle odst. 14 cena pozemků uvedená ve veřejné nabídce se stanoví podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí. Stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku podle odstavce 11. Podle ust. § 11b) zákona o půdě nárok oprávněných osob uvedených v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 nebo 2, jejich dědiců a právních nástupců lze vypořádat, nestanoví-li zákon jinak, převedením pozemku, který je výhradně v příslušnosti hospodaření pozemkového úřadu. Podle ust. § 6 zákona odst. 1 č. 503/2012 Sb. podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby za a) zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto, b) zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků převáděných podle § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu

vyjádření příslušný úřad územního plánování, c) zemědělské pozemky určené k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav, d) majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu, e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech, f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a na územích národních parků; dále nelze převádět zemědělské pozemky v přírodních rezervacích a v přírodních památkách, s výjimkou zemědělských pozemků, k jejichž zcizení vydalo souhlas Ministerstvo životního prostředí podle jiného právního předpisu, g) pozemky, u nichž bylo Státním pozemkovým úřadem zahájeno správní řízení podle § 3 odst. 3, do doby vydání pravomocného rozhodnutí, nebo h) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b).

Mezi účastníky je nesporné, že právní předchůdkyni žalobkyni byly protiprávně odňaty pozemky a všechny pozemky nemohly být vydány, jak vyplývá z rozhodnutí PÚ 450/91/8, PÚ 450/91/5 a PÚ 450/91/12. Žalobkyně je právním nástupcem a ve věci je aktivně legitimovaná k podání i žaloby, když sama žalovaná nerozporuje restituční nárok s PÚ 450/91/5 a PÚ 450/91/12 s tím, že nárok vyplývající z PÚ 450/91/8 byl již uspokojen. Mezi účastníky je potom nesporný rozsah pozemků, který žalobkyně žádá s tím, že tyto jsou ve vlastnictví státu a proto žalovaná je ve věci pasivně legitimovaná. Nesporné potom je také to, že judikatura se vyvinula v názor, že žalobkyně může žádat přímé vydání pozemku tak, jak dnes žádá. Nesporná je cena vyžádávaných pozemků a sama žalovaná eviduje restituční nárok žalobkyně ve výši 114 023,90 Kč. Neshoda mezi účastníky spočívá ve vyčíslení nároku, které pozemky lze a nelze vydat a zda jsou podmínky pro vydání z důvodu liknavosti, svévole, libovůle a diskriminačního postupu.

Co se týká posouzení, zda žalovaná postupovala liknavě, lze zcela odkázat na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, čj. 8Co 348/2020-150, dle kterého restituční řízení klade na účastníka mimořádné nároky, kdy nejprve uplatňuje svůj nárok u správního orgánu a v případě, že správní orgán dospěje k závěru, že sice restituční nárok oprávněné osoby je dán, ovšem pozemek nelze pro zákonné překážky vydat, nastupuje další fáze, kdy se účastník musí ucházet o vydání náhradního pozemku cestou veřejné nabídky. Nezbytným předpokladem pro možnost řádně uplatnit svůj restituční nárok v rámci veřejné nabídky je jeho správné vyčíslení. Správné stanovení výše restitučního nároku oprávněné osoby je úkolem a povinností státu, který nese za toto odpovědnost a nelze odpovědnost přenášet na oprávněnou osobu. Žalobkyně si nechala vyčísřit své nároky Ing. Ryskou, když s tímto posudkem žalovaná nesouhlasí, ale sama žalovaná jeden z nároků přehodnotila a přepracovala s tím, že původně byl chybně vyčíslen. Již touto skutečností znemožňovala řádné uplatnění a vymožení restitučního nároku, což ve svém důsledku vede k závěru o existenci libovůle a liknavosti státu a žalobkyně tedy má právo realizovat formou uložení smluvní povinnosti své právo. Je pravda, že žalovaná v rámci nabídky k uspokojení nároku restituentů vyčlenila spoustu pozemků, avšak sama tato skutečnost nemůže být důvodem pro to, aby se zprostila své povinnosti uzavřít smlouvu. Od vydání zákona o půdě, ze kterého nárok žalobkyně vychází, uplynulo již 30 let. Po celou tuto dobu se stát nedokázal s restituenty zcela vypořádat. Jak již také bylo judikováno, pokud je namítána pasivita žalobkyně při účasti na veřejných nabídkách, postačí uvést, že za situace, kdy oprávněná osoba důvodně nesouhlasí s oceněním nároku, nelze na ni právem požadovat, aby se účastnila veřejných nabídek, jejichž okruh je v důsledku nízké hodnoty nároku výrazně omezen. Důvodnost žaloby uzavřít smlouvu o převodu konkrétních náhradních pozemků potom není vázána na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky. Ohledně liknavosti se právní názor také vyvíjí, když žalovaná poukazuje na některá rozhodnutí Nejvyššího soudu, ze kterých vyplývá, že delší doba, po níž nárok oprávněné osoby nebyl uspokojen, byť jinak nežádoucí, nedokládá sama o sobě, že by postup byl nekorektní v rámci úspěšného uplatnění nároku. Lze dát za pravdu

žalobkyni, že judikatura se v současné době ustálila na závěru, že za liknavý postup lze považovat již samotné nesprávné ohodnocení nároku, tedy nesprávné určení ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků. Poslední rozhodnutí o nároku bylo v PÚ 450/91/12 vydáno v roce 2015. Žalobkyně si nechala odňaté pozemky ocenit Ing. Ryskou, který dospěl k závěru, že hodnota těchto pozemků je 4 405 919 Kč, když bylo vycházeno z toho, že pozemky v době přechodu na stát sice byly vedeny jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě a potom je třeba tyto pozemky ocenit jako stavební, když pro výši náhrady za nevydaný pozemek podle zákona o půdě je rozhodný charakter pozemku v době přechodu na stát, nikoliv jeho evidence. S tímto názorem žalovaná nesouhlasí, nicméně je nepochybné, že co se týče části pozemků v PÚ 450/91/5, po urgenci žalobkyně, k přecenění skutečně došlo. Již sama tato okolnost vede okresní soud k závěru, že lze uvažovat o důvodnosti návrhu z důvodu liknavosti, neboť potom se žalobkyně skutečně nemohla zúčastňovat plnohodnotně výběrových řízení, byť se tak u některých pozemků stalo, neboť nárok byl částečně uspokojen. Sama skutečnost, že nárok byl částečně v minulosti uspokojen, potom nemůže vyvracet závěr o liknavosti. Co se potom týče námitky žalované, že není dána aktivní legitimace týkající se nároku z rozhodnutí PÚ 450/91/8, sama žalovaná eviduje tento nárok v nenulové výši, byť v naprosto zanedbatelné výši, nic méně to, zda tento nárok patří do nároku žalobkyně, považuje okresní soud pro své rozhodnutí za nepodstatný. Vzhledem k tomu, že vydávané pozemky nedosahují nároku, který sama žalovaná uznává, okresní soud potom považoval za nadbytečné zabývat se tímto problémem. Nebylo proto nutné zabývat se případnou výší faktického nároku žalobkyně, když hodnota vydávaných pozemků nepřekračuje finanční ohodnocení nároku učiněného samotnou žalovanou. Nárok oprávněné osoby na náhradní pozemek je právem, které je vymožitelné, je soudem chráněno a lze je realizovat uložením povinnosti uzavřít smlouvu. Žalobkyně tedy může požadovat převod konkrétního pozemku, když ve výjimečném způsobu uspokojení restitučního nároku mimo veřejnou nabídku je možno vyhovět právě, jsou-li prokázány okolnosti, na jejichž základě je možné postup žalované kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační, přičemž se oprávněná osoba i přes své aktivní přičinění nemůže dlouhodobě domoci svého nároku. Jak již bylo výše řečeno, má okresní soud za to, že v daném případě ještě lze hovořit o liknavém přístupu ze strany žalované a soud proto považuje v tomto směru za žalobu, které je možno vyhovět.

Na základě shora uvedených úvah se okresní soud zabýval vhodností jednotlivých pozemků k jejich vydání. Které pozemky nelze vydat potom upravuje ust. § 6 zák.č. 503/2012 Sb. Dle konstantní judikatury není vhodným pozemkem k náhradní naturální restituci ani pozemek, jenž by nebylo lze vydat ani přímým restitucentům pro zákonem stanovenou překážku spočívající v § 11 zákona č. 229/1991 Sb. Důvodem výluk ve vydání je působení konkrétního veřejného zájmu nebo právo třetích osob, které převyšuje nad účelem restituce. Pojmy a instituce obsažené v restitučních předpisech je třeba vykládat s ohledem na to, že předmětem úprav těchto předpisů jsou vztahy majetkoprávní, které jsou svou povahou občanskoprávními vztahy. V konkrétním případě je třeba volit takovou interpretaci, která by směřovala k maximálnímu naplnění účelu restituce, ale zároveň respektovala proporcí mezi omezením restitučního nároku a posouzením konkrétního zájmu. Žalobkyně se nemůže domáhat neomezeně převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku ve vlastnictví státu, neboť ji nelze přiřknout pozemky, jejichž převodu brání právní předpisy či nedostatek vhodnosti. Při posuzování vhodnosti pozemku převodu oprávněné osoby jako pozemku náhradního přitom je třeba hodnotit, zda převodu nebrání zákonné výluky, zda nejde o pozemek zatížený právem třetích osob, převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem, zda jej lze zemědělsky obhospodařovat, zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem, popř. zda nejde o pozemek zastavený či tvořící součást areálu. Jedním z důvodů při posuzování vhodnosti je tedy i otázka, zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s pozemkem. U pozemku požadovaného jako náhradní je nutno přihlížet i

k celkové funkci a provázanosti s ostatními pozemky a stavbami, jež mohou tvořit vzájemně ucelený soubor pozemků a staveb. Zastavěností se nemyslí pouze to, že na pozemku stojí stavba, ale může se stavbou bezprostředně souviset a je potřebný k jejímu provozu a obsluze. Co se týká pozemku č. 1412 v k.ú. Myslotín, který žalobkyně požaduje, sama žalovaná tento pozemek zahrnula do veřejné nabídky a není proto žádný důvod pro to, aby nemohl být žalobkyni vydán. Co se týká pozemku č. 107/4, 107/5, 157, 156 v k.ú. Sudkův Důl a pozemku č. 2874/6 v k.ú. Pelhřimov, žalovaná uvádí, že tyto pozemky nejsou vhodné k převodu, neboť jsou potřebné jednak pro realizaci pozemkových úprav, jednak jsou k nim uzavřeny nájemní smlouvy. Žalovaná sice předkládá nájemní smlouvy, ze kterých skutečně vyplývá, že ohledně těchto pozemků byla uzavřena nájemní smlouva, nicméně dle názoru okresního soudu nájemní vztah nepředstavuje překážku převoditelnosti, když změní-li se vlastník, přejdou práva a povinnosti z nájmu na nového vlastníka, takže pro nájemce se rozsah práv a povinností vyplývajících z nájemního vztahu se změnou vlastnictví nic nemění. Lze dát za pravdu žalobkyni i v tom, že i většina pozemků, které jsou nabízeny ve veřejných dražbách, je zatížena nájemními či pachtovními vztahy, neboť samozřejmě o tyto pozemky musí někdo pečovat. Co se týká námitky, že pozemky jsou potřebné pro realizaci pozemkových úprav, žalovaná vychází ze zprávy státního pozemkového úřadu ze dne 1.6.2021, dle které tyto pozemky jsou potřebné k realizaci případných KoPU a k tvorbě rezervy státní půdy pro pozemkové úpravy. Jak vyplývá z listu vlastnictví, u těchto pozemků není ani v poznámce tato skutečnost uvedena, přičemž ze samotné zprávy státního pozemkového úřadu vyplývá, že jsou potřebné k realizaci případných pozemkových úprav. Sama žalovaná si je vědoma skutečnosti, že ohledně těchto pozemků není poznámka dle ust. § 6 odst. 1 zákona o SPU zapsána s tím však, že by veřejný zájem na provedení pozemkových úprav měl převážit nad zájmem žalobkyně na uspokojení restitučního nároku. S tímto názorem však okresní soud nesouhlasí, neboť při porovnání veřejného zájmu a restitučního nároku k těmto konkrétním pozemkům má soud za to, že je třeba chránit práva restituenta, když pozemky jsou vhodné k převodu a okresní soud má za to, že ohledně těchto pozemků nelze ani očekávat, že by vznikly nějaké problémy při hospodaření v budoucnosti. Soud proto co se týká pozemků v k.ú. Sudkův Důl, Myslotín a Pelhřimov žalobě vyhověl a rozhodl a nahradil projev vůle ze strany žalované k vydání těchto pozemků.

Jiná situace je však u pozemků v k.ú. Pacov. Co se týká pozemku č. 894/120 v k.ú. Pacov, žalovaná tento pozemek nepovažuje za vhodný k převodu, neboť je jednak užíván třetí osobou a jednak je zařazen platným územním plánem částečně do plochy bydlení, částečně do plochy veřejného prostranství a rovněž do plochy občanské vybavenosti. Nahrazení projevu vůle by se pak rozcházel s účelem odškodňování. Jak je zřejmé ze zprávy Města Pacov, má obec o tento pozemek zájem, žádá o odkoupení či bezúplatný převod, neboť tento pozemek má být využit pro stavbu komunikace a jako veřejné prostranství v části do plochy pro bydlení. I z územního plánu Města Pacov je zřejmé, že tento pozemek je určen k zástavbě a to zejména s předpokládanou kapacitou 20 rodinných domů. Vzhledem k tomu, že tento pozemek již není nadále určen k zemědělskému obhospodařování, byť je v současné době v nájemní smlouvě, přičemž k nájemním smlouvám se soud vyjadřoval již výše, má za to, že tento pozemek není vhodný k převodu, neboť ze strany města má být použit pro bydlení, komunikaci a veřejné prostranství. Byť samotná skutečnost, že pozemek je územním plánem určen k zastavění stavbou pro bydlení, ještě není podřaditelná pod pojem zastavěný pozemek, zvažoval soud výklad zákona o půdě, když účel odstranění křivd má být podřazen požadavku zmírněných majetkových křivd s tím, že v případě konfliktu mu musí ustoupit, na druhou stranu potom je třeba vycházet z toho, že jeho smyslem bylo dosáhnout zlepšení péče o zemědělskou a lesní půdu, obnovení původních vlastnických vztahů k půdě. V daném případě potom dospěl okresní soud k závěru, že tento pozemek není do budoucna určen k obdělávání zemědělské půdy, nýbrž k zástavbě a vznikly by problémy při hospodaření s takovým pozemkem. Soud proto tento pozemek vyhodnotil jako

nevhodný k převodu. Město Pacov potom má schválený územní plán i ohledně pozemku č. 2140/29 a 2318/1, i tyto pozemky užívá na základě smluv jiná osoba, což však nemá vliv na rozhodnutí soudu, soud potom nepovažuje za rozhodující ani smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene přes pozemek č. 2140/29, když tato skutečnost sama o sobě by také neměla vliv na hodnocení vhodnosti pozemku. Co se týká pozemku č. 2318/1 v k.ú. Pacov, resp. jeho nespécifikované části, tento pozemek je nepochybně určen k zastavění stavbou dopravní infrastruktury a po obchvatu Města Pacov a navíc je definován jako veřejně prospěšná stavba č. VD 7 k obnovení silnic. Územní plánem je stejně jako pozemek č. 2140/29 zařazen do plochy VL výroba a skladování, lehký průmysl a části do dopravní infrastruktury stavební. Ohledně pozemku č. 2318/1 v k.ú. Pacov sama žalobkyně si je vědoma příslušné VPS, která vylučuje převod náhradního pozemku nebo jeho části a z tohoto důvodu navrhla rozdělení pozemku na základě geometrického plánu s tím, že jí bude vydána část tohoto pozemku, tak jak bude geometrickým plánem oddělena, tedy část, na kterou by se blokace nevztahovala. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na rozhodnutí III ÚS 3804/19, dle kterého rozhodnutí soudu o nahrazení projevu vůle povinné osoby podle zák.č. 229/1991 o bezúplatném převodu pozemku oprávněné osobě, jímž se daný pozemek rozdělí, porušuje listinu základních práv a svobod, neboť podle § 82 odst. 3 stavebního zákona svědčí pravomoc dělení nebo zcelování pozemku příslušnému správnímu úřadu nikoliv soudu. Bez ohledu na to, že se i otázka, zda může soud geometrickým plánem část pozemku oddělit a tuto vydat vyvíjí, má okresní soud za to, že tento pozemek není vhodný k vydání, neboť lze předpokládat neshodu v tom, jak velká část má být oddělena a jaká ne. Do budoucna by zcela určitě vznikly problémy s využíváním tohoto pozemku. Rozhodnutí soudu pak by mělo i předcházet dalším sporům, které by v souvislosti s vydáním tohoto pozemku vznikly. Lze dát za pravdu žalované, že tento pozemek je dle plánu obce určen pro výstavbu a s tím související využití. Na druhou stranu má pravdu žalobkyně, že zatím není ještě zablokovan. Z geometrického plánu však vychází, že leží v bytové zástavbě a je logické, že k tomuto účelu bude využit. Žalobkyně se navíc domáhala dalších pozemků souvisejících s řízením bez ohledu na to, kde pozemky leží, neboť žaloby jsou podány v různých okresech a může se tedy domáhat uspokojení svých nároků, ať u dalších soudů či těch, které jsou v nabídce, když další pozemky sama žalovaná v nepřeborném množství nabízí. Za tohoto stavu má okresní soud za to, že pozemky v k.ú. Pacov nejsou vhodné k převodu. Úkolem okresního soudu potom je nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků sporu a rozhodovat v souladu s obecnou ideou spravedlnosti, resp. dle obecného přirozenoprávního principu. Je pravda, že právní předchůdkyni žalobkyně byla způsobena křivda, kterou bylo a je nutno napravit, ale na druhé straně žalobkyni, je již vnučka původní vlastnice, což sice nezmiňuje povinnost státu křivdu napravit, ale tato křivda je v jiné rovině, když se nejedná o přímé napravení křivdy tomu, komu byla způsobena. Dle názoru okresního soudu by potom mělo být rozhodnuto v co nejkratší lhůtě, již vzhledem k nepředvídatelnému pohybu cen pozemků, ať stavebních či zemědělských. Dle účelu zákona o půdě potom není jenom zmírnit následky některých majetkových křivd, ale i dosáhnout zlepšení péče o zemědělskou a lesní půdu a upravit vlastnické vztahy k půdě v souladu se zájmy hospodářského rozvoje venkova i v souladu s požadavky na tvorbu krajiny a životního prostředí. Na základě těchto úvah potom dospěl okresní soud k závěru, že pozemky v k.ú. Pacov tak, jak jsou ze strany žalobkyně žádány, nejsou vhodné k převodu a žalobu týkající se nahrazení projevu vůle ohledně těchto pozemků jako nedůvodnou zamítl.

Při rozhodování o nákladech řízení postupoval soud podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když návrhu bylo částečně vyhověno a částečně byl zamítnut.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, pobočka Tábor, prostřednictvím podepsaného soudu.

Pelhřimov 30. listopadu 2021

JUDr. Lenka Jiříková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bartošková.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku právní moci dne 28.04.2022 ad odst. I, II, III
- potvrzeno, ad odst. IV, V, VI - zrušeno a vráceno. Připojení doložky provedla Jana
Martínková dne 04.05.2022.